

FØRSTE BOG

I

I en øsende Regn kom en gammel Kaleschevogn agende oppe paa Sandinge nye Stationsvej. Det var en Dag i Begyndelsen af Juli, men Himlen var sort og lav som ved Novembertid. Vandet styrtede ned; det var et fuldkomment Skybrud. Ovenpaa Kaleschens buklede Læderhimmel havde der samlet sig en hel Sø, som skvulpedes frem og tilbage under Vognens ujævne Bevægelser. Overalt paa den bedagede Karosse, lige fra to Kufferter, der var surret fast bagpaa, indtil en stor Paraply, hvorunder et Fruentimmer krøb sammen oppe paa Bukken ved Siden af Kusken, randt Vandet i stride Strømme. Det var et ynkeligt Syn.

Havde der endda været lidt Fart i Køretøjet! Men som det sneglede sig frem trukket af et Par smaa, skindmagre Heste og samvittighedsfuldt malede sine Hjul rundt i Vejens vællingagtige Pludder, gjorde det et Indtryk, som om det havde faaet til Opgave ret at anskueliggøre for enhver Vejfarende, hvor afskyeligt Vejret var, hvor trøstesløs den hele Egn strakte sig mod Horisonten med sine ensformige Markskel og nøgne Banker. Man maatte uvilkaarlig faa den Forestilling, at der inde under den sorte Kaleschehimmel sad en eller anden levergusten Hypokondrist med ind-sunkne Øjne, der stirrede sløvt ud paa Regnen, uden Energi til at skynde paa Kusken, men ogsaa uden nogensomhelst Utaalmodighed i Retning af at naa sit Bestemmelsessted, hvor ingen Glæde ventede.

Da tittede et rødkindet Barneansigt smilende op over Kaleschens Forlæder ... og lidt efter kom et til ... og samtidig en lille, buttet Haand, der med udspilede Fingre søgte at opfange de nedfaldende Regndraaber. Det var som pludselig at se Engle-